

(rozhovor se zpěvačkou Irenou Budweiserovou)

Každý z nás má v životě nějakou dlouhodobou lásku. Mezi mé hudební lásky na celý život patří zpěvačka **Irena Budweiserová**. Většina diváků vnímá Irenu Budweiserovou především jako zpěvačku Spirituál kvintetu. S tímto snad nejstarším fungujícím hudebním souborem účinkuje Irena Budweiserová od roku 1980, byť s kratší pauzou. Někteří stálí fanoušci tohoto souboru by se klidně přiznali, že hlavním magnetem představení jsou sóla Ireny Budweiserové. Přiznám se, že mezi ně patřím rovněž.

Jenže Irena Budweiserová je zpěvačkou, pro kterou neplatí žádné ploty a hranice mezi hudebními žánry. Je v pravém slova smyslu osobností, která jde za svým cílem. Nejde jen o perfektní pěveckou interpretaci, jde o víc než o pouhou dokonalou reprodukci. Právě proto Irena Budweiserová řadu let má i svou samostatnou pěveckou dráhu, kde může sdělit posluchačům á dheru melodie, sdělit jim příběh, dát se jim v každé písni celá.

Zatím vydala Irena Budweiserová pět sólových desek: **Blue Soul**, **Svlíkání z kůže**, **Moment**, **Korýši času**

a

Někdy si připadám jako pták

. V březnu vydává svou šestou desku s názvem

Nobody 's fault ?

Proto jsem za místo rozhovoru nezvolil koncert Spirituál kvintetu, ale sólový koncert Ireny Budweiserové v malém kobyliškém divadle Jiskra hrajícím celá desetiletí výborné loutkové diva

Irena Budweiserová na ilustr. snímku

foto: Vítěk Školník Urban ©

Irena Budweiserová: Pokud žijeme, vždy něco očekáváme

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Středa, 22 Březen 2006 04:00

dlo. V malé šatně jsem si 6. března 2006 povídal s paní Irenou Budweiserovou před jejím vystoupením s jazzovým triem **Fade In** hrajícím ve složení: Vít Fiala (kontrabas), Jaroslav Šindler (el. kytara) a Miroslav Linka (ak. kytara).

A tohle z toho vzniklo :

Paní Budweiserová, řadu let zpíváte s legendárním Spirituál kvintetem, máte samostatná vystoupení, hrála jste v muzikálech. Máte ještě něco, čeho byste chtěla dosáhnout, co očekáváte ?

Určitě něco očekávám (smích)

Myslím muzikantsky

Muzikantsky i lidsky, nikdo neví, jak jsou naše dny sečteny, takže pokud žijeme, vždy něco očekáváme. Jsem člověk, který jde naproti novým věcem, takže bych přivítala, kdyby byly přede mnou nějaké nové příležitosti. Nemyslím to ale tak, že bych chtěla měnit hudební sestavu.

Myslíte třeba žánr?

Žánr asi těžko, protože tak jak se věci mají, jsem v podstatě spokojená, ale kdybych chtěla nějakou chuťovku, tak jsem si asi dvakrát zazpívala s velkým symfonickým orchestrem. Ale nejlíp se cítím s tou malou partou, se kterou dnes hraju.

Diváci si vás asi nejlépe spojují se Spirituál kvintetem. Jak jste se jako mladé děvče dostala do tak slavné kapely?

Asi už jsem to vyprávěla víckrát. Jako spousta věcí v životě, tak i tohle byla náhoda. Tehdy

jsem byla ještě zaměstnaná v úřadě, byl tam takový oslavovací večírek a já vždy fungovala jako ten: Tak něco zahraj a zazpívej. Ukázalo se, že tam byl pracovně pozván jakýsi kolega Honzy Nedvěda. Honza tenkrát pracoval na Mezinárodní telefonní ústředně. Tenhle člověk, už dost společensky unavenej, mi řekl: Hele, já tě představím Nedvědovi, voni nemají teď zpěvačku. Tehdy měli zrovna nějaké vakuum, kdy Evička Lífková jela do Francie. Skutečně mi ten člověk za čtrnáct dní zavolal a dal mi kontakt na Honzu Nedvěda a ten mě přivedl k Tichotovi.

Studovala jste na konzervatoři u Ladky Kozderkové, že?

Ano, ale jí jsem neměla zas tak moc na tolik hodin, protože hlavním pedagogem byla paní profesorka Pařízková, která byla na hlasovou techniku. Ladka Kozderková byla na interpretaci. Nebylo to tedy tolik hodin, kolik mi věnovala paní profesorka Pařízková a které vděčím za to, že ještě pořád funguju a zpívám.

Učíte ještě na konzervatoři?

Už ne, díky ní (pozn. prof.Pařízkové) jsem se tam jako externí pedagog dostala a byla tam asi čtyři roky. Jako zkušenost to bylo dobré.

Se Spirituál kvintetem zpíváte dlouhou dobu. Není tam občas tzv. "ponorka" a jak jí řešíte?

Každý, kdo položí takovou otázku ví, že to chce hodně tolerance a každý na to má nějaký svůj fígl. Všichni jsem na tom stejně, každému po létech určitě něco vadí v určitý okamžik a v určitou dobu. Všichni jsme přecitlivělí, někdy unavenější. O tom to je. A někdy zase naopak věci jdou hladce a sejdeme se všichni docela v pohodě a zdraví a tím pádem se věci líp drží pohromadě.

Myslíte si, že v tak dlouho hrající kapele jde hrát ještě něco nového? Nemáte pocit, že trochu stojí namíste?

Irena Budweiserová: Pokud žijeme, vždy něco očekáváme

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Středa, 22 Březen 2006 04:00

U Kvintetu se to nové vždy objeví s příchodem nového člena. Což je někdy nechtěné nebo za lepších okolností než byla ta poslední změna s Karlem Zichem, ale vždy tam ten dotyčný vnese něco nového se svým způsobem vnímání muziky nebo interpretací a kapela se mu přizpůsobuje, nebo se k jeho hlasu vybírají písničky. To je asi takové novum, jinak Kvintet je víceméně klasický soubor, kdy rukopis doktora Tichoty je daný a myslím si, že jít do nějakých větších změn není potřeba.

Také mám pocit, že Spirituál kvintet má stabilní publikum , která stárne s kapelou . Nevím, jestli se mi to jen nezdá?

Těžko říct, objevují se i mladší lidi. Teď se občas zkusí nějaká netradiční věc, kterou napsal Jiří Cerha. Myslím, že ta konzervativnější část publika to zas tak neakceptuje, ale jiní zase ano. Ale já mám takové změny ráda.

Jak jste se dala dohromady s muzikanty s Fade in a s muzikou, kterou dnes budete zpívat?

Já jsem měla paralelně se vstupem do Kvintetu potřebu dělat něco navíc, co mám v sobě.

Taky jste jednu dobu ze Spirituál Kvintetu odešla.

Ano, trvalo to necelé dva roky a revoluce v osmdesátým devátým nás zase dala dohromady. Byla potřeba zpívat v Melantrichu a Lenka Slabá nebyla k mání. Ale abych to dopověděla. Pořád jsem hledala nějaké partnery pro svá sólová vystupování a

Irena Budweiserová na koncertě v divadle Jiskra

foto: Tomáš Pohl ©

osud mě přivál v ústrety jazzový muzikanty. Začalo to spoluprací s Ludškem Švábenským, který už je bohužel po smrti, s Frantou Kopem a Pavlem Husičkou. S těmi jsem začala zpívat spíš jazzové standardy. Postupně jsem začala i něco psát a zpívat spirituály, ale v jazzových úpravách, což už je současnost.

Skládat muziku jste začala až v souvislosti s jazzem nebo ještě předtím?

V podstatě už v pubertě, ale nikdy jsem tomu nepřikládala moc velkou váhu a vrátila jsem se k tomu s touhle partou. Hlavně minulá deska Někdy si připadám jak pták, ta byla víceméně autorská, kdy jsem až na jeden titul napsala veškerou hudbu.

V březnu vám vyjde další, v pořadí šestá deska. Co na ní bude? Je zase autorská?

Ne, jen dvě věci. Mám tam jeden český text, protože to je jinak všechno v angličtině a zhudebnila jsem dva texty černošského básníka Hughese. Jinak jsou to všechno spirituály.

Vím, že jste hodně cestovala, neměla jste někdy touhu zůstat v zahraničí jako jazzová zpěvačka?

Ani náhodou, já nejsem ten typ. Jsem dost vázaná na rodinu, zdejší způsob existence a mentalitu a musím říct, že mě to vůbec nikdy nenapadlo. Když jsem byla svobodná a bez rodiny, tak jsem nechtěla opustit rodiče.

Zpívala jste v zahraničí jazz v originále?

No právě, chtěla bych navázat na otázku, co bych chtěla, aby se stalo. Chtěla bych si zkusit koncertování s touhle muzikou venku. Je to o managingu, o tom, do čeho se chceme teď trochu pustit. To bych si ráda ověřila, protože konkurence je obrovská.

Každý se vás v rozhovorech ptá na vaši dceru Terezu, kolik je jí let?

Je jí dvacet. Má po maturitě a připravuje se na zkoušky.

Dočetl jsem se, že tancuje, ale nezpívá.

Určitě ne přede mnou (smích). Jinak hudební sluch má, coby dítě zpívala hezky, ale mám pocit, že měla trošku mindrák přede mnou a měla potřebu se prosadit v něčem, co já neumím a miluju a to je tancování.

Ale vy jste se taky zatančila v muzikálu.

Ano, ale to byly takový nekoordinovaný pohyby (smích), ale užila jsem si to.

Jak vás muzikály bavily a baví? Jsou dnes velkou módou.

Ano, je to velká móda, ale já už dneska leccos nezkousnu a moc na ně nechodím. Včera jsem byla na Jesus Christ, který dělá brněnský divadlo a hrálo se v Praze. Na ty já chodím vždycky, protože je to můj spřízněný soubor, ale pražské muzikály z poslední doby, to už mě nebere. Mám ráda brněnské produkce včetně Babylónu, který považuji za svou nejkrásnější příležitost - hudba na pomezí opery a muzikálu. Byla to úžasná zkušenost i když jsem trpěla šílenou trémou.

U těch muzikálů, z čeho?

Nějak cítím větší zodpovědnost, mám pocit, že když už si soubor plný skvělých sólistů pozve hosta z Prahy nesmím si dovolit žádnou chybu.

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Středa, 22 Březen 2006 04:00

Pomýšlela jste někdy na operu?

Já myslím, že to jsem prošvihla. Ale opera mě nikdy moc nebrala, i když materiál hlasový na to možná kdysi byl. Teď už ho mám pro tyto potřeby příliš "bluesový". Ale zase si trochu zkouším jiný repertoár tzv. na pomezí žánrů s Vladislavem Bláhou, což je klasický kytarista z Brna , který zrovna teď odjel na turné do Jižní Ameriky. Je to velice renesanční a čínorodý člověk, ale hlavně stále dotváříme docela zajímavý program jehož gró tvoří španělské lidové písně. Je to pro mě další zajímavá parketa, které přicházím na chuť.

Moc vám děkuji za rozhovor a těším se na koncert.